

ZOEKEN, VINDEN EN VASTHOUDEN

Lezen:

Hooglied 3

Inleiding

Hooglied 3 laat ons een liefde zien die niet oppervlakkig of vrijblijvend is. De bruid verlangt naar degene die haar ziel liefheeft. Wanneer hij afwezig lijkt, wordt zij niet onverschillig. Zij staat op, zoekt hem, vraagt anderen naar hem en geeft niet op voordat zij hem gevonden heeft.

Daarin klinkt iets door van de liefde tot God. Wie de Heere werkelijk liefheeft, kan niet tevreden zijn met een leven waarin Zijn nabijheid wordt gemist. Tegelijk spreekt dit hoofdstuk ook over veiligheid, eer en vreugde. De geliefde wordt gezocht, gevonden en vervolgens beschermd. Daarna verschijnt Salomo in koninklijke luister, als bruidegom op de dag van zijn bruiloft.

Wij mogen dit hoofdstuk lezen binnen de werkelijkheid van de menselijke liefde én als een beeld van de verhouding tussen de Heere en Zijn volk. De liefde van God is niet vaag of gevoelsmatig alleen. Zij zoekt, vindt, bewaart en brengt tot vreugde. De vraag is daarom niet alleen wat de bruid beleeft, maar ook wat dit gedeelte bij ons losmaakt. Kennen wij iets van dit verlangen? En waar zoeken wij werkelijk onze veiligheid?

Bijbelstudie

Het hoofdstuk begint in de nacht. De bruid ligt op haar leger, maar rusteloosheid heeft haar in bezit. Zij zoekt degene die haar ziel liefheeft. De herhaling maakt duidelijk hoe diep haar verlangen is: zij zoekt, maar vindt niet. Dat is geen kalme belangstelling. Haar hart is gericht op één persoon.

De nacht kan staan voor een tijd waarin de geliefde afwezig lijkt. De bruid weet wel dat hij er is, maar zij ervaart zijn nabijheid niet. Ook in het geestelijke leven kunnen zulke tijden voorkomen. Een mens kan verlangen naar de Heere en toch weinig van Zijn nabijheid ervaren. Dat gemis mag niet te snel worden weggepraat. Liefde kent pijn wanneer degene die men liefheeft niet wordt gevonden.

Opvallend is dat de bruid haar verlangen niet onderdrukt. Zij zegt niet: dan zal het wel niet belangrijk zijn. Zij staat op. Zij gaat de stad in en zoekt in de wijken en straten. Haar liefde brengt haar in beweging. Wie slechts met de mond zegt God lief te hebben, maar Hem niet zoekt in gebed, in het luisteren naar Zijn Woord en in een leven van gehoorzaamheid, moet

zichzelf eerlijk onderzoeken. Liefde blijft niet werkeloos. Zij vraagt om gerichtheid en volharding.

De bruid zoekt niet zomaar iets dat haar geruststelt. Zij zoekt een Persoon: degene die haar ziel liefheeft. Dat is wezenlijk. Een mens kan religieuze ervaringen, goede gewoonten of waardering van anderen zoeken, terwijl zijn hart de Heere zelf mist. De bruid wil niet alleen iets van haar geliefde ontvangen; zij wil hemzelf vinden. Ook in het geloof gaat het uiteindelijk niet om gaven los van de Gever, maar om gemeenschap met Hem.

Dan ontmoet zij de wachters die in de stad rondgaan. Zij vraagt hun of zij haar geliefde hebben gezien. De wachters hebben een taak in de stad en kunnen iets weten van wat daar gebeurt. Toch blijkt hun hulp beperkt. Zij geven geen uitvoerige aanwijzing; kort nadat zij hen voorbijgegaan is, vindt zij zelf degene die zij zoekt. Dat betekent niet dat anderen onbelangrijk zijn. Een gemeente, ambtsdragers en medegelovigen kunnen richting wijzen en bemoedigen. Maar niemand kan de ontmoeting met de Heere voor een ander tot stand brengen. Ieder mens moet Hem persoonlijk zoeken en leren kennen.

Wanneer de bruid haar geliefde vindt, houdt zij hem vast en laat hem niet gaan. Dit is geen poging om bezit over hem uit te oefenen. Het is de taal van een liefde die na het gemis des te sterker beseft hoe kostbaar de gevonden geliefde is. Zij wil hem niet opnieuw kwijtraken. Zij brengt hem naar het huis van haar moeder, naar de binnenste kamer. Dat is de plaats van vertrouwdeheid, geborgenheid en gemeenschap.

Ook dit is geestelijk veelzeggend. Wie de Heere mag vinden, wil Hem niet slechts voor een ogenblik ervaren. Het verlangen is dat Hij heel het leven binnengaat: niet alleen de openbare godsdienst, maar ook het innerlijke en huiselijke leven. De binnenste kamer wijst op dat wat niemand anders ziet. Daar wordt zichtbaar of onze liefde tot God werkelijk leeft. Is Hij alleen onderwerp van gesprekken, of mag Hij in uw hart en huis de eerste plaats innemen?

Vers 5 bevat opnieuw een ernstige waarschuwing aan de dochters van Jeruzalem. De liefde moet niet worden opgewekt voordat het haar behaagt. Liefde laat zich niet forceren. Dat geldt allereerst voor de menselijke liefde: gevoelens en begeerte mogen niet voortijdig worden aangejaagd. Maar het zegt ook iets over het geestelijke leven. Ware liefde tot God is geen kunstmatig opgewekte stemming. Zij is niet hetzelfde als tijdelijke ontroering. Toch betekent dit niet dat wij passief mogen afwachten. De bruid heeft immers gezocht. Liefde kan niet worden gemaakt, maar zij kan wel worden gevoed, bewaard en beoefend.

Vanaf vers 6 verandert het beeld. Uit de woestijn komt een indrukwekkende stoet op. Rookpilaren, mirre en wierook maken de intocht zichtbaar en geurig. De woestijn is hier geen plaats van verlatenheid meer, maar de achtergrond waartegen de koninklijke verschijning des te sterker uitkomt. De geliefde komt niet onopvallend. Hij verschijnt in luister.

Daarna wordt de draagstoel van Salomo beschreven. Zij is gemaakt van kostbaar hout, zilver en goud, met een purperen binnenzijde. Rondom staan zestig helden, gewapend en geoefend in de strijd, vanwege de schrik van de nacht. De bruidegom is niet weerloos. Hij wordt omringd door

bescherming. De nacht kan dreigend zijn, maar de koning komt niet zonder bewaking.

Voor het geloof ligt hierin een rijke troost. De Heere is niet alleen de geliefde die door de ziel wordt gezocht; Hij is ook de Koning die machtig is te bewaren. Zijn liefde is geen zwakte. Zij gaat samen met majesteit, kracht en bescherming. De gemeente van God leeft in een wereld waarin veel onzeker is, maar haar Bruidegom is geen hulpeloze figuur. Hij draagt koninklijke heerlijkheid en beschikt over alles wat nodig is om de Zijnen te bewaren.

Het hoofdstuk eindigt met een oproep: de dochters van Sion moeten uitgaan en de koning aanschouwen met de kroon die zijn moeder hem op de dag van zijn bruiloft gaf. De aandacht wordt gericht op de koning en op de vreugde van zijn hart. De bruiloft is geen verborgen of beschamende gebeurtenis, maar een dag van eer en blijdschap.

Zo beweegt Hooglied 3 van gemis naar ontmoeting en van persoonlijke liefde naar koninklijke heerlijkheid. De bruid zoekt, vindt en houdt vast. De koning verschijnt, wordt aanschouwd en verheugt zich. Dat vraagt om zelfonderzoek. Zoekt u de Heere werkelijk, of zoekt u vooral rust zonder Hem? Bent u tevreden met kennis over Hem, of verlangt u naar gemeenschap met Hem? En wanneer u Zijn nabijheid mag ervaren, brengt u Hem dan ook in de binnenste kamers van uw leven?

De liefde tot God wordt niet opgewekt door drukte of schijn. Zij wordt geboren uit het zien van Zijn heerlijkheid en uit het ervaren van Zijn genade. Wie Hem leert kennen, zal Hem zoeken wanneer Hij verborgen lijkt, Hem vasthouden in geloof en Hem eren als de Koning van zijn hart.

Vragen

1. Wat valt u op aan de herhaling van het zoeken in de eerste verzen?
2. Wat leert de houding van de bruid u over volharding in het geloof?
3. Welke betekenis heeft het dat de bruid een Persoon zoekt en niet slechts iets van hem?
4. Welke plaats kunnen wachters en medegelovigen innemen in het zoeken naar de Heere?
5. Wat kan het geestelijk betekenen dat de bruid haar geliefde naar de binnenste kamer brengt?
6. Waarom waarschuwt de bruid ervoor de liefde niet voortijdig op te wekken?
7. Wat voegen de beschrijving van de draagstoel en de gewapende helden toe aan het beeld van de koning?
8. Waarin wordt u persoonlijk aangesproken door de overgang van zoeken naar aanschouwen?